

Iskolánk négy tanulója - Gáspár Bíborka, Kálmándy Dalma, Pocsaji Boglárka és Vígh Rebeka - a nyár folyamán Petrozsényban töltött egy hetet, ahol önkéntes munkát végeztek. Pollicino-ház kisgyermekai ellátásába segítettek be és sokat játszottak a gyermekekkel.

A link alatt Kálmándy Dalma 11.C osztályos tanulónk élménybeszámolója olvasható.

Hétfőn már korán reggel elindultunk Várpalotáról, hogy minél hamarabb Petrozsényba érjünk. Az út hosszú és fáradalmas volt, de amint megláttuk a csodaszép hegyeket a határon túl, úgy gondoltuk, hogy megérte ezért a látványért olyan sokat utazni.

Petrozsényba késő délután érkeztünk meg. A Pollicino házban, ahol már vártak ránk, megismerkedtünk a fiatal olasz önkéntesekkel és az alapító tagokkal. Hamar elfoglaltuk a szobánkat és próbáltuk otthon érezni magunkat. A délután folyamán megnéztük a várost és este 11 óráig szabadfoglalkozás volt. Kihhasználva a szabad percekét, felfedeztük Petrozsény legjobb és legszebb helyeit.

Másnap reggel 9 órakor volt reggeli, mint minden nap a Pollicino házban. Reggeli után a szellemileg sérült gyerekekkel foglalkoztunk. A gyerekek rendkívülien ragaszkodóak és szeretetre éhesek voltak. Egy kis apróság boldoggá tudta őket tenni, amit nagyon jó volt látni. Nem igazán tudtunk velük kommunikálni, mert a saját anyanyelvükön kívül más nyelvet nem beszéltek, de a jókedvhez szavakra nem is volt szükség, a törődés bőven elég volt számukra. Délelőtt Petrozsény polgármestere és három helyi TV meglátogatta a Pollicino házat, hogy üdvözölhessenek minket.

Délután megismerkedtünk Noémivel, akinek az Anyukája sokszor segített nekünk a gyerekek gondozásával kapcsolatban. Noémivel bebarangoltuk a várost, közben sok érdekes dolgot mesélt nekünk a románokról és kultúrájukról.

Meghívott minket fagyizni és megígérte, hogy másnap bemutatja nekünk a barátait.

Szerdán ismét a beteg gyerekekkel játszottunk és nagyon jó érzéssel töltött el mindannyiunkat, hogy mennyire boldogok voltak, amikor újra megláttak minket.

Délután Tóth Attila evangélikus lelkésszel, aki a program szervezője volt, elmentünk egy magyar iskolába, ahol találkoztunk sok fiattal. Úgy gondoljuk, hogy nagyon jó dolog az, hogy van arra lehetőségük, hogy magyar oktatásban vehetnek részt Romániában.

Az iskolalátogatást követően Noémivel és a barátaival beültünk a Keops nevű étterembe. Igazán jól éreztük magunkat, tanultunk pár román szót és mi is tanítottunk nekik magyar szavakat. De sajnos hamar eltelt az idő, így vissza kellett mennünk a szállásra.

Csütörtök délelőtt az árva és beteg gyerekek egy táncos műsorral készültek nekünk, amiben ügyesen szerepeltek. A rendezvény után mindannyian együtt játszottunk, így jobban megismerkedhettünk velük. Délután Noémivel és a barátaival elmentünk a helyi strandra, aminek magyar származású a tulajdonosa és szerencsére volt alkalmunk vele találkozni, hogy megköszönhessük neki az ingyen belépőjegyeket. A nagy melegben nagyon jó volt fürdeni és remekül éreztük magunkat. Este az olaszokkal együtt egy pizzériában vacsoráztunk. Péntek reggel mindannyian felmentünk libegővel a Parang hegyre, ami különösen nagy élvezet volt számunkra. Egy sport táborban szálltunk meg. Egy kisebb séta után megebédeltünk. Az ebéd egyszerűen mennyei volt, mert sok magyar dolgozott a konyhán, így érezhettük egy kicsit a hazai ízeket. Este tábortűz mellett beszélgettünk, táncoltunk az olasz és román lányokkal, majd késő este lefeküdtünk.

Másnap reggel egy túrán vettünk részt, ami szerencsére egyáltalán nem volt megerőltető, kényelmes tempóban haladtunk végig. A hegy tetejére érkezve elképesztően szép kilátás tárult a szemeink elé. Rengeteg lovat láttunk a mezőkön és sok fényképet készítettünk. A túra után megebédeltünk és visszamentünk a Pollicino házba. Késő délután Noémi és a barátai értünk jöttek és együtt elmentünk egy étterembe. Az utolsó találkozásunk volt velük, ezért különösen jól akartuk érezni magunkat, ami sikerült is. Sokat nevettünk és megígértük nekik, hogy még visszatérünk Petrozsényba. Reméljük, ez így is lesz. Vasárnap reggeli után elbúcsúztunk a Pollicino háztól és fájó szívvel hagytuk el Petrozsényt.

Ez alatt a hét alatt rengeteg tapasztalatot gyűjtöttünk, sok ismeretségre tettünk szert és nagyszerű érzés volt másoknak segíteni. Tehát minden téren szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy részt vehettünk ebben az önkéntes programban.